

k exekučnímu prodeji pro ostatních 5 vymáhajících věřitelů. Není tudíž tvrzené porušení úřední povinnosti soudcovy s tvrzenou škodou v příčinné souvislosti, i kdyby bylo všechno tak pravda, jak to manželé V-ovi uvádějí, a i kdyby byl vylučovací spor Rudolfa W-a skončil vítězně. Proto netřeba se obíratí další otázkou, zda náhradní nárok manželů V-ových jest podle §u 1489 obč. zák. a §u 5 synd. zák. ze dne 12. července 1872, čís. 112 ř. zák. promlčen, kterážto námitka by ve případném sporu beze vší pochyby byla činěna. Marným sporům chce čl. XXXIII. uvoz. zák. k c. ř. s. zabrániti a v tomto případě jest jeho použití zcela na místě.

Čís. 5829.

Vyvíjel-li zaměstnanec sice činnost pro určitou firmu, avšak v podniku, od podniku této firmy místně rozdílném, jest provozovnou ve smyslu §u 23 zákona o živnostenských soudech pouze podnik, v němž byl skutečně zaměstnán.

Není-li tu příslušného živnostenského soudu, řídí se, pokud jde o právní poměry upravené zákonem o obchodních pomocnících, věcná příslušnost řádných soudů hodnotou rozepře.

(Rozh. ze dne 10. března 1926, R I 133/26.)

Žalobou na obchodním soudě v Praze domáhal se žalobce na žalované akciové společnosti zaplacení 72.639 Kč78 h a 403.295-25 dinarů s přísl. jakožto služebních požitků, které mu přísluší na základě smlouvy ze dne 6. února 1923 jako placenému zástupci žalované strany v Jugoslavii a generálnímu řediteli jejího sesterského závodu v Bělehradě následkem předčasného zrušení služebního poměru vinou žalované strany ve smyslu ustanovení §§ 26 a 29 zákona o obch. pom.

K námitce věcné nepřislušnosti soudu prvního stálice žalobu odmítl. Důvody: Dle celého ustrojení žaloby a dle obsahu smlouvy, na niž se žaloba odvolává, je nepochybně, že základem žalobního nároku je služební poměr žalobce ku straně žalované, čemuž naprosto nevádí, že žalobce byl současně členem správní rady, neboť je to zjevem častým a obvyklým, že placený úředník, na př. ředitel zasedá zároveň i ve správní radě, po případě i v představenstvu. Poněvadž tedy jde o spor ze služebního poměru, t. j. o placení smlouvené odměny za konání služeb vyššího rázu, náleží spor ten projednati a rozhodnouti dle §§ 1, 2 a 41 zákona o obch. pom., jehož se smlouva sama dovolává, před soud živnostenský, kdyžž žalovaná strana podléhá živnostenskému zákonu a má ve smyslu §u 23 zákona o živn. soudech svoji provozovnu v Praze, kde živnostenský soud má své sídlo. Okolnost, že žalobce konal služby v cizozemsku, je nerozhodná, poněvadž nejedná se o dělníka ve smyslu §u 5 c) zák. o živ. s. a § 23 zákona mluví jen o sídle (provozovně) zaměstnatelově. Ježto příslušnost živnostenského soudu je výlučnou, jest obchodní soud k projednání tohoto sporu nepřislušným a žaloba byla proto z tohoto důvodu odmítnuta. Rekursní soud zamítl námitku věcné nepřislušnosti dovolaného soudu, pokud se týče

námítku nepřípustnosti pořadu řádných soudů. D ů v o d y: Napadené rozhodnutí předpokládá, že žalovaná společnost má provozovnu po rozumu §u 23 zákona o živnost. soudech ze dne 27. listopadu 1896, čís. 218 ř. zák. v Praze. Předpoklad ten není však správným, neboť provozovnu dlužno rozuměti místo, s nímž souvisí pracovní nebo služební poměr, který je základem žalobního nároku. Správnost tohoto výkladu je doložena dalším ustanovením téhož §u 23, že pro spory domácích pracovníků (§ 5 c) téhož zákona) je výlučně příslušným živnostenský soud, v jehož obvodu jest práci konati nebo mzdu vyplatiti. Poněvadž činnost žalobcova, ze které žalobní nárok odvozuje, byla podle souhlasného tvrzení obou stran omezena jen na bělehradský podnik žalované společnosti, rozhoduje tu jako provozovna toto místo, a nikoli pražské sídlo a pražská provozovna žalované společnosti. Podle toho je jisto, že tu není příslušného živnostenského soudu a je proto k rozhodnutí této pře příslušným obecný soud. Při sporech z poměru upraveného zákonem o obch. pomocnících řídí se věcná příslušnost řádných soudů hodnotou rozepře, neboť ustanovení § 37 zák. o živn. s. se vztahuje toliko na spory podle §u 73 prvý odstavec živn. ř. a nikoliv i na spory zřízence vykonávajícího služby kupecké nebo vyšší služby nekupecké po rozumu §§ 2 a 41 zák. o obch. pom. I kdyby tedy byl základem žalobního nároku pouhý služební poměr žalobcův k žalované, jak první soud předpokládá, je tento soud věcně příslušným podle hodnoty rozepře 72.639.78 Kč a 403.295.25 dinarů, tím spíše tedy, kdyby šlo o poměr stran tvrzený stěžovatelem.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Pro spornou otázku, zda zahájená rozepře jest odňata řádným soudem, náležejíc před soud živnostenský, rozhodnými jsou v první řadě údaje žalobní, jakož i ustanovení smlouvy v žalobě uvedené. Žalovaná společnost, založivši vlastní obchodní organizaci pro království S H S, pověřila žalobce zavedením a vedením této organizace, a smluvila s ním zvláštní honorář záležející hlavně v měsíčních odměnách. Žalobce, byv jmenován usnesením správní rady zástupcem žalované společnosti v nové akciové společnosti, měl dbáti, by celé řízení obchodní dalo se v zájmu mateřské firmy. Mimo to bylo smluveno, že žalovaná společnost jako hlavní akcionář přičiní se o to, by žalobce byl jmenován řídicím orgánem nové společnosti, jež byla organizována jako společný dům žalované. Když později došlo k neshodám mezi stranami, prohlásil žalobce vůči žalované, používaje ustanovení §u 26 zákona o obchodních pomocnících, smlouvu za zrušenu, a požaduje žalobou od této společnosti splnění všech nároků, příslušejících mu podle §u 29 téhož zákona. Přes to však nelze říci, že základem žalobního nároku jest jen služební poměr žalobcův k žalované společnosti. Dovolací rekurs sám rozeznává mezi poměrem žalobcovým k žalované společnosti a poměrem jeho k zmíněné již společnosti jugoslavské. Podle toho je vyloučiti z příslušnosti živnostenského soudu žalobní nárok, znějící na zaplacení pohledávky v dinarech, které požaduje žalobce z důvodu, že se

žalovaná firma zasadila o to, by mu tyto požitky nebyly vyplaceny, a že ho tím poškodila. Rozhodné je tudíž, že sám nepožaduje částky té z důvodu služebního poměru k žalované společnosti. Ale i co do zbytku žalované pohledávky není příslušnost živnostenského soudu odůvodněna. Podkladem nároku je činnost, kterou žalobce měl vyvíjeti nebo vyvíjel sice v zájmu žalované firmy, kterou však mohl skutkem vyvíjeti jen v podniku od podniku žalované firmy místně rozdílném. I když žalobce měl dbáti, by obchodní řízení jugoslavské firmy dalo se v zájmu žalované společnosti, mohlo se tak státi jedině v provozu onoho jiného podniku, kdežto v pražském podniku nebyl a nemohl býti žalobce činným, byv pověřen vedením podniku místně rozdílného. Byl tudíž vztah žalobcův k pražskému podniku jen nepřímý, což platí i o pražské provozně a nedostačuje k založení příslušnosti živnostenského soudu. Provozovnou ve smyslu §u 23 zák. o živn. soudech nebyl pro žalobce pražský podnik žalované společnosti, nýbrž jen podnik, v němž byl skutečně činným. Další důsledky z toho nutně se podávající byly správně vytčeny v napadeném usnesení, postačí proto poukaz na ně místo dalších vývodů.

Čís. 5830.

Osmidenní rekursní lhůta §u 65 ex. ř. platí nejen pro strany, nýbrž i pro všechny účastníky exekučního řízení, najmě i pro znalce.

(Rozh. ze dne 10. března 1926, R I 137/26.)

Rekursní soud odmítl pro opozděnost rekurs soudního znalce do usnesení prvního soudu, jímž byly v exekučním řízení vyměřeny znalecké poplatky. Důvody: Lhůta k rekursu proti výměře znaleckého v řízení exekučním činí 8 dní. Stanoví § 78 ex. ř., že, pokud v tomto zákoně nic jiného není uvedeno, platí též v řízení exekučním všeobecná ustanovení o rekursu. Takové zvláštní ustanovení však exekuční řád obsahuje v §u 65 ex. ř. o lhůtě rekursní, vyměřuje ji zpravidla, když nic jiného v něm nařízeno není, 8 dny. Nemá tudíž v řízení exekučním platnost ustanovení §u 521 c. ř. s. o lhůtě rekursní a ani pro názor, že ustanovení §u 65 ex. ř. vztahuje se toliko na osoby dle §u 52 ex. ř. v exekučním řízení účastněné, neskýtá zákon opory. Ostatně by tento názor vedl k anomálii, že ustanovení upravující poplatky mohlo by býti napadáno vymáhajícím věřitelem a dlužníkem toliko ve lhůtě 8 denní, znalci však ve lhůtě 14 denní. Ježto pak napadené usnesení bylo doručeno stěžovateli dne 18. listopadu 1925, rekurs však podán byl dne 28. listopadu 1925, tedy po lhůtě 8 denní, byl jako opozděný odmítnut, což ostatně měl již ve smyslu §u 523 c. ř. s. učiniti první soudce.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl rekursu.

D ů v o d y :

Mylným jest názor stěžovatelův, že osmidenní lhůta rekursní, ustanovená v §u 65 ex. ř. platí jen pro strany a nikoli pro jiné osoby na řízení exekučním účastněné, že neplatí zejména pro znalce, který si